

ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

การค้นพบวิชาธรรมกายของ หลวงปู่ นับเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นการปฏิบัติตามหรือจดจำ จากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึง ธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ภายในด้วยตนเอง โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสาย กลาง อันเป็นหนทางสู่ความพ้นทุกข์

กำเนิดผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หรือหลวงปู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ถูกกำเนิด ในสมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ท่านมีนามเดิม ว่า สด มีแก้วน้อย เกิดเมื่อวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ตรงกับวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ ณ บ้าน สองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัด สุพรรณบุรี เป็นบุตรคนที่สองของนายเงินและนางสุดใจ มีแก้วน้อย มีพี่สาว ๑ คน น้องชาย ๓ คน

๑๔

ในวัยเด็ก หลวงปู่ไปเรียนหนังสือที่วัดตามประเพณี ของเด็กชายไทยในสมัยก่อน ท่านตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่าง จริงจัง จนกระทั่งสามารถอ่านเขียนหนังสือไทยและขอมได้ อย่างคล่องแคล่ว เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ท่านก็กลับมา ช่วยบิดาประกอบอาชีพค้าข้าว จนอายุได้ ๑๔ ปีเศษ บิดา ของท่านถึงแก่กรรม ท่านจึงต้องหาเลี้ยงครอบครัวแทน บิดาในฐานะบุตรชายคนโต โดยนำเรือค้าข้าวขึ้นล่อง ระหว่างอำเภอสองพี่น้องกับกรุงเทพฯ เดือนละ ๒-๓ ครั้ง ซึ่งนับว่าเป็นภาระหนักมากสำหรับเด็กวัยขนาดนั้น แต่ ด้วยความขยันขันแข็งของท่าน กิจการค้าข้าวจึงเจริญขึ้น โดยลำดับ ทำให้ท่านเป็นผู้ที่มีฐานะดีคนหนึ่ง

เมื่อหลวงปู่มีอายุได้ ๑๙ ปีเศษ ท่านก็สังเกตเห็น
ความไม่มีสาระในการทำมาหากิน เนื่องจากขณะที่นำเรือ
เปล่ากลับจากขายข้าวแล่นเข้าไปในคลองเพื่อเดินทางกลับ
บ้านนั้น ท่านต้องระแวงระวังภัยที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุก
ขณะ เพราะว่าในคลองนี้มีโจรผู้ร้ายมาก เมื่อผ่านพ้น
อันตรายมาได้ ท่านก็เกิดธรรมสังเวชว่า “การหาเงินเลี้ยง
ชีพนั้นลำบาก บิดาของเราที่ทำมาอย่างนี้ ต่างไม่มีเวลาว่าง
กันทั้งนั้น ถ้าใครไม่รีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคนชั้นต่ำ ไม่มีใคร
นับหน้าถือตา เข้าหมู่เพื่อนบ้านก็อับอาย ไม่เทียมหน้าเขา
บุรพชนต้นสกุลก็ทำมาอย่างนี้เหมือนกัน จนถึงบิดาเรา
และตัวเราในบัดนี้ก็คงทำอยู่อย่างนี้ ก็บัดนี้บุรพชนทั้ง
หลายได้ตายหมดแล้ว แม้เราก็จักตายเหมือนกัน” ท่านเกิด
ความสลดใจและอยากออกบวชเพื่อแสวงหาหนทางพ้นทุกข์
จึงจุตฐูปูชาพระ และอธิษฐานว่า **“ขออย่าให้เราตายเสีย
ก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอด
ชีวิต”** จากนั้นท่านก็ขะมักเขม้นในการทำงานยิ่งขึ้น

ต่อมา เมื่อหลวงปู่มีอายุได้ ๒๒ ปี ท่านก็สามารถ
รวบรวมเงินได้จำนวนหนึ่ง ซึ่งคาดว่าเพียงพอสำหรับเป็น
ค่าใช้จ่ายของมารดาจนตลอดชีวิตแล้ว ท่านจึงออกบวช
เป็นพระภิกษุในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ณ วัด

สองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี สมดังที่ได้
อธิษฐานไว้ โดยมีพระอาจารย์ดี วัดประตูลำธาร เป็นพระ-
อุปัชฌาย์ พระครูวินยานุโยค (เหนี่ยง อินทโชโต) วัด
สองพี่น้อง เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระอาจารย์
โหน่ง อินทสุวณฺโณ วัดสองพี่น้อง เป็นพระอนุสาวนาจารย์
ได้รับฉายาว่า “จนทสโร”

ก่อนบวชท่านไปเตรียมตัวบวชอยู่ที่วัดเป็นเวลา
ประมาณ ๑๐ วัน เพื่อฝึกท่องคำขอบรรพชาอุปสมบทและ
ศึกษาพระวินัย รวมทั้งข้อควรปฏิบัติของสงฆ์ ด้วยเหตุนี้
ท่านจึงสามารถปฏิบัติตามพระธรรมวินัยได้อย่างถูกต้อง
ตั้งแต่ต้น

หลังจากที่หลวงปู่พำนักอยู่ที่วัดสองพี่น้องเป็นเวลา
๗ เดือนเศษ ท่านก็เดินทางไปจำพรรษาที่วัดพระเชตุพน-
วิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ ก่อนไปวัดพระเชตุพนฯ ท่านได้
ตั้งคัมภีร์ใบลานมหาสติปัฏฐานลานยาวไว้ที่วัดสองพี่น้อง
ผูกหนึ่ง และตั้งใจไว้ว่าจะต้องแปลคัมภีร์ผูกนี้ให้ออก ถ้ายัง
แปลไม่ออกก็จะยังไม่หยุดเรียนบาลี

ในช่วงที่หลวงปู่ไปพำนักอยู่ ณ วัดพระเชตุพนฯ
นั้น ท่านเคยออกบิณฑบาตโดยไม่ได้อาหารต่อเนื่องกัน
๒ วัน และท่านก็ไม่ได้ฉันอะไรเลย ในวันที่สามท่าน
บิณฑบาตได้ข้าวมา ๑ ทักพี กล้วยน้ำว่า ๑ ลูก ขณะที่

ลงมือฉันไปได้คำเดียว ท่านเหลือบไปเห็นสุนัขแม่ลูกอ่อน
ผอมโซเดินมา ทำทางเหมือนอดอาหารมาหลายวัน ด้วยจิต
เมตตา ท่านจึงตัดสินใจแบ่งข้าวที่เหลืออยู่อีกคำหนึ่งและ
กลัวย่น้ำว่าครึ่งลูกสละให้เป็นทานแก่สุนัข แล้วอธิษฐานจิต
ว่า “ขึ้นชื่อว่าความอดอยากอย่างนี้ ขออย่าได้มีอีกเลย”
นับแต่นั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่ท่านไปบิณฑบาต ก็จะได้
อาหารมากมายเกินกว่าที่ท่านจะฉันหมด และมากพอที่จะ
แบ่งไปถวายพระภิกษุรูปอื่น ๆ ได้ด้วย

ความลำบากในเรื่องภัตตาหารของพระภิกษุ
สามเณรในครั้งนี้ ทำให้ท่านเกิดความคิดว่า “หากเรา
มีกำลังเพียงพอเมื่อใดก็ตาม เราจะตั้งโรงครัวประกอบ
อาหารเลี้ยงพระเณรโดยไม่ให้ลำบาก จะได้มีเวลาศึกษา
เล่าเรียนกันอย่างเต็มที่” ซึ่งปรากฏว่า ในเวลาต่อมาเมื่อท่าน
ได้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านก็สามารถตั้ง
โรงครัวเลี้ยงพระภิกษุสามเณรได้จริง ๆ แม้กระทั่งใน
ปัจจุบัน วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ยังมีผู้คนไปทำบุญเลี้ยง
พระเณรกันเป็นจำนวนมากตลอดมา

หลวงปู่ท่านศึกษาค้นคว้าความรู้ในพระไตรปิฎกอยู่
ที่วัดพระเชตุพนฯ เป็นเวลาถึง ๑๑ พรรษา จนเชี่ยวชาญ
ภาษาบาลี เมื่อท่านสามารถแปลคัมภีร์มหาสติปัฏฐานได้
สำเร็จดังที่เคยตั้งใจไว้ก่อนเดินทางไปอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ

แล้ว ท่านจึงหยุดเรียนคันถธุระ และหันมาตั้งใจเรียน
วิปัสสนาธุระให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

อย่างไรก็ตามตลอดเวลาที่ผ่านมา นั้น แม้ท่านตั้งใจ
เรียนคันถธุระตลอดมา แต่ท่านก็ไม่เคยว่างเว้นการฝึกฝน
ธรรมปฏิบัติเลยแม้แต่วันเดียว วันเวลาในชีวิตสมณะของ
ท่านจึงเป็นเวลา ที่ทรงคุณค่าอย่างยิ่ง

ในเรื่องการเรียนวิปัสสนาธุระนั้น หลวงปู่ท่าน
ชวนขวายเป็นศึกษาธรรมปฏิบัติจากพระอาจารย์หลายท่าน
โดยเริ่มเรียนตั้งแต่บวชวันแรกเลยทีเดียว โดยมีรายนาม
พระอาจารย์ดังนี้ พระอาจารย์โหน่ง อินทสุวณโณ วัด
สองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี หลวงปู่เนียม วัดน้อย
จังหวัดสุพรรณบุรี พระสังวรานุวงศ์ วัดราชสิทธิาราม
กรุงเทพฯ พระครูญาณวิโรจน์ (โป๊) วัดพระเชตุพนฯ
กรุงเทพฯ พระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า ธนบุรี ทุกท่าน
ล้วนเป็นพระอาจารย์ที่ทรงคุณวิเศษในทางธรรมปฏิบัติ
เป็นเยี่ยมทางปริยัติ งามพร้อมทั้งศีลาจารวัตร และมีลูกศิษย์
ลูกหามากมาย

หลวงปู่ฝึกฝนธรรมปฏิบัติด้วยความตั้งใจจริง จน
ครูบาอาจารย์รับรองผลแห่งการปฏิบัติ และชักชวนให้อยู่
ช่วยกันสอนผู้อื่นต่อไป แต่หลวงปู่ท่านรู้สึก ว่า ความรู้เท่านี้
ยังไม่เพียงพอที่จะช่วยตนเองให้พ้นทุกข์ได้ ต่อมาท่านจึง

ศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมด้วยตนเองจากคัมภีร์วิสุทธิ-
มรรค ซึ่งเป็นคัมภีร์แม่บทของการปฏิบัติธรรม

ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ หลวงปู่
เดินทางไปจำพรรษาที่วัดโบสถ์ (บน) ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี เพื่อตอบแทนพระคุณเจ้าอาวาส
วัดโบสถ์ (บน) ที่เคยถวายหนังสือมูลกัจจายน์และคัมภีร์
พระธรรมบทให้ท่าน เมื่อครั้งที่ท่านเรียนปริยัติ ด้วยการไป
ช่วยแสดงธรรมแก่พระภิกษุสามเณร อุบาสกและอุบาสิกา

ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒
เวลาเช้าตรู่ก่อนออกบิณฑบาต หลวงปู่ท่านระลึกขึ้นมาว่า
“เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษาแล้ว ยังไม่บรรลุธรรม
ของพระพุทธเจ้าเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาด
สักวัน เราควรจะรีบกระทำความเพียรให้รู้เห็นของจริงใน
พระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่
ในความประมาท”

หลังกลับจากบิณฑบาตและฉันภัตตาหารเช้า

เรียบร้อยแล้ว ท่านจึงเดินเข้าสู่โบสถ์เพื่อปฏิบัติธรรม โดยตั้งปณิธานในใจว่า หากไม่ได้ยินกลองเพลก็จะยังไม่ลุกขึ้นจากที่ ท่านหลับตาภาวนา “สัมมา อะระหัง” จนกระทั่งใจหยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย และเกิดความรู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ความปวดเมื่อยทั้งหลายมลายหายไปหมด พอตีกลองเพลดังกังวานขึ้น

วันนั้น หลวงปู่ฉันทาทาหารเพลด้วยความปิติ อิ่มเอิบใจ ดวงใสที่เห็นยังคงติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ขณะที่ฉันทาทาหาร ท่านก็มองดูที่ศูนย์กลางกายไปด้วย แม้ลืมตาก็ยังมองเห็นชัด และความสว่างเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อนเลยในชีวิตการปฏิบัติธรรมของท่าน

หลังจากลงพระปาติโมกข์แล้ว ท่านขอร้องเพื่อนพระภิกษุไม่ให้ไปรบกวน ท่านบอกว่า “จะตายก็ตายเถิด ปล่อยให้ได้นั่งตามชอบใจเถอะ ถ้าไม่มีคุณธรรมอะไร ไม่เห็นอะไร ไม่เป็นอะไร อย่างนี้เลี้ยงไว้ก็เสียข้าวสุกเปล่า ๆ ไม่มีประโยชน์อะไร” จากนั้นท่านก็เข้าไปในอุโบสถเพื่อปรารภความเพียร

ขณะนั้น ท่านมาหวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๙ ปี ที่ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปีแล้ว ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้เห็นเลย

ท่านจึงตั้งสัจจาธิฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า “ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต”

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปอย่างนั้นแล้ว ท่านได้แสดงความอ่อนวอนต่อหน้าพระประธานซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงพระราชนิเทศธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แลง่ายที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว เป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์อย่าทรงพระราชนิเทศเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชนิเทศแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็นทนายศาสนาในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

ขณะที่ท่านกำลังนั่งเจริญสมาธิภาวนา ท่านเหลือบไปเห็นมดไต่ขึ้นมาตามรอยแตกของอุโบสถ ท่านเกรงว่ามดจะมากัดทำให้ต้องถอนออกจากสมาธิ จึงเอานิ้วมือจุ่มน้ำมันก๊าดลากเป็นวงล้อมรอบตัวเพื่อกันมด แต่ยังไม่ทันวงรอบตัว ท่านก็ฉุกละหุกขึ้นมาว่า แม้แต่ชีวิตยังสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดกัดอยู่เล่า ท่านจึงวางขวดน้ำมันลง แล้วปฏิบัติธรรมต่อไป เวลาผ่านไปประมาณครึ่งค่อนคืน ใจ

ของท่านหยุดสบึงที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดี ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่ท่านเห็นเมื่อเพล ยิ่งใสสว่างมากขึ้นราวกระจกเงา ใหญ่ขนาดดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมง โดยไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป

ขณะนั้น มีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า “มัชฌิมา ปฏิปทา” ทางสายกลางไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติ ขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางดวงกลมใสสว่างนั้น ก็มีจุดเล็กเรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านคิดว่า “นี่กระมังทางสายกลาง” ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อย ๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่าซึ่งหายไป ท่านมองเข้ากลาง จุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็เห็นดวงใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่าลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายไปเรื่อย ๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่าง ๆ เกิดขึ้นจนกระทั่งถึง “ธรรมกาย” ซึ่งเป็นองค์พระปฐมการเกิดดอกบัวตูม ใสบริสุทธิ์ดังงามหาที่ติมิได้ยิ่งกว่าพระพุทธรูปองค์ใดที่เคยเห็นมา

ด้วยการทำความเพียรอย่างไม่อ้อแอ้ในชีวิต หลวงปู่ได้เข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคืนนั้นเอง ณ เวลานั้น ท่านตระหนักว่า ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้ง

(เข้ากลาง หมายถึง การดำเนินจิตเข้ากลางดวงที่เห็นเข้าไปเรื่อย ๆ หยุดในหยุด จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกายที่อยู่เ็นทางสายกลาง)

นัก พันวิสัยของการที่จะตรีนึกคิดหรือคาดคะเนเอาได้ เพราะถ้ายังตรีนึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง จะเข้าถึงได้ต้องทำให้ ความรู้ตรีนึก รู้จัก รู้คิด รวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน พอหยุด ก็ดับ ดับแล้วจึงเกิด ในเวลาต่อมาท่านจึงกล่าวสรุปไว้เป็น ประโยคสั้น ๆ ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

การค้นพบวิชชาธรรมกายของหลวงปู่ นับเป็นการ ค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นการปฏิบัติตามหรือจดจำ จากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึงธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ ภายในด้วยตนเอง โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสาย กลาง อันเป็นหนทางสู่ความพ้นทุกข์

วิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลางที่พระ- สัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไปแล้ว นี้ หายไปเกือบ ๒,๐๐๐ ปี การค้นพบของท่านจึงเป็น ประโยชน์อย่างยิ่งต่อมวลมนุษยชาติ และเหนือสิ่งอื่นใด การค้นพบของท่านยังเป็นพยานยืนยันว่า “ตถาคตเป็น พระธรรมกาย” ตามที่ปรากฏอยู่ในอรรถกถา พระไตรปิฎก วุททิสุตตวณณนา หน้า ๓๔๒ ถึง ๓๔๓ ว่า “พระผู้มี พระภาคเจ้าทรงแสดงพระธรรมกายที่ตรัสไว้ว่า ขอถวาย พระพรมหาบพิตร ธรรมกายแลคือพระตถาคต ความจริง โลกุตระธรรม ๙ อย่าง (มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑) ชื่อว่า พระกายของพระตถาคต”

เมื่อหลวงปู่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านยังคงนั่ง
ทบทวนสิ่งที่ค้นพบต่อไปอีก ขณะนั้น ท่านเห็นวัดบางปลา
ปรากฏขึ้นเหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น ท่านรู้ด้วยญาณทัสสนะ
ว่า ที่วัดบางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นธรรมได้อย่างแน่นอน ท่าน
จึงมีความคิดที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยมา

เมื่อออกพรรษาแล้ว ท่านจึงเดินทางไปปฏิบัติธรรม
และสอนธรรมปฏิบัติที่วัดบางปลา ตำบลบางเลน จังหวัด
นครปฐม ตามที่ได้ตั้งใจไว้ สอนอยู่ราว ๆ ๔ เดือน มีพระ-
ภิกษุปฏิบัติตามท่านได้ ๓ รูป และฆราวาสอีก ๔ คน ซึ่งถือเป็น
พยานในการบรรลุธรรมของท่าน การสอนครั้งนี้นับ
เป็นจุดเริ่มต้นของการเผยแผ่วิชชาธรรมกายที่ท่านค้นพบ
ให้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก

ต่อมาหลวงปู่ออกเดินธุดงค์จาริกไปสอนธรรม-
ปฏิบัติในสถานที่ต่าง ๆ อีกหลายแห่ง ซึ่งปรากฏว่า มี
ประชาชนสนใจมาฝึกปฏิบัติธรรมกับท่านเป็นจำนวนมาก
และต่างได้รับผลดีตามกำลังแห่งการปฏิบัติของตน